

LA TARTRANA

· RECULL DE COSES NOSTRES ·

butlletí de règim interior del
CENTRE D'ESTUDIS D'ALTAFULLA

any VI 2a època. altafulla, gener del 1984.

núm. **25**

D.L.T. 1900 - 1983. Imprimeix: ARTYPLAN - Tarragona

EN EL DESÈ ANIVERSARI DELS CASTELLERS D'ALTAFULLA

La Diada de Sant Martí, Festa Major gran de la nostra vila, els Castellers d'Altafulla complien deu anys de vida. Un llarg decenni ple de tot —alegries, frustracions, eufòria, llenya, abatiment, esperances des que aquell llunyà 11 de novembre del 1973 la colla es presentés a la plaça del Pou amb aquells "agorats" pilar de quatre aixecat per sota, torre de cinc al segon intent, tres de cinc i quatre de cinc amb l'agulla (gairebé nets).

A banda de la recuperació d'una tradició que ens venia de lluny, el naixement dels Castellers d'Altafulla fou, sens dubte, un fenomen social. Rellegint les cròniques dels diaris en les quals l'Isidre Virgili, el Josep-Manuel Llorens i jo mateix —encara que en menor quantitat— hem parlat de castells, podem comprovar que l'afirmació feta anteriorment és certa. Pagesos, paletes, estudiants, joiers, viatjants, universitaris, oficinistes, fusters i gent dels més variats oficis, s'unien homogeniament en una pinya, que pretenia enlairar tant com les seves forces permetessin, el més petit de tots, el més inconscientment

18

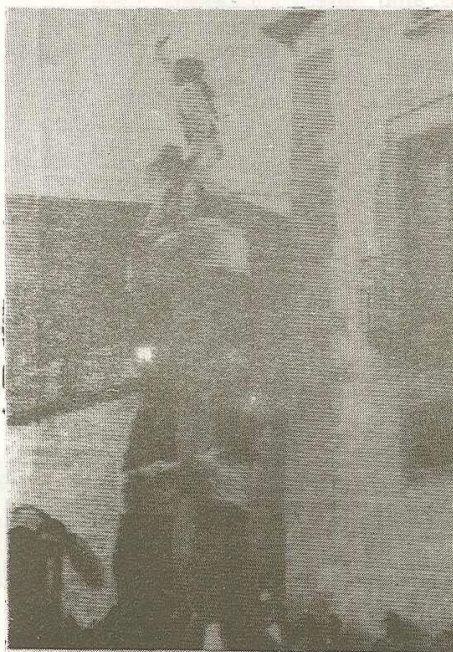
● TARRAGONA Y SU PROVINCIA

D. E. 14—XI—73.

ALTAFULLA

NACE UN NUEVO GRUPO "CASTELLER"

Efectuó la primera exhibición en las Fiestas de San Martín

"Torre de cinc"; los que no habían visto los ensayos, lo creían imposible.

"arengada a la brasa i pa torrat amb all-i-oli", regado con vino de payés.

CONCENTRACION FOLKLORICA

En la celebración folklórica intervinieron las Majorottes de Torreforta, el "ball de bastons" de Altafulla, de la O. J. E. y, como novedad, la primera exhibición del grupo "Castellers d'Altafulla".

NUEVO GRUPO "CASTELLER"

Este grupo, formado hace poco más de un mes, surgió por el ánimo de nuestro compañero de corresponsalia Isidre Virgili, quien como resurrección de unas raíces profundas, aún no muertas, de principios de siglo. Tenía también entonces Altafulla su pequeño grupo "casteller". Hoy, acompañados por algún joven entusiasta de Torredembarra, han vuelto a resurgir y, entre el clamor de la multitud, cargaron y deseararon las siguientes piezas: tres "pilars de tres", el "pilar de quatre" y el "pilar de quatre aixecat per sota", la "torre de cinc" les trajo algún problema: cuando estaba subiendo "l'enxaneta", los "doos" no estaban bien colocados y, ante el temor de que no se pudiera hacer, por las circunstancias, un último esfuerzo, la voz de Calvet, el "cap de colla", gritó el conocido "¡Avall!", y al "acotxador": "Jordi, arriba, de pit". Una vez en tierra, volvieron a subir y lograron su propósito. Magnífico el "tres de cinc" y el "quatre de cinc amb l'agulla", ambos sòlt con "agulles".

Sagún parece, los ánimos marchan bien, pero no queremos adelantarnos acontecimientos con respecto a la continuidad de nuestro incipiente grupo de "caste-

El "pilar de quatre" ha avanzado desde el centro de la plaza hasta debajo del balón del Ayuntamiento.

llers". Por ahora, quedan ahí las horas de ensayo y la demostración del domingo.

Se entregaron los premios a los participantes en el concurso de redacción sobre Altafulla para niños de las Escuelas. El Premio Especial lo consiguió Enric Barceló, de trece años, con su poema "Pinzellades". Los primeros premios de poesía y prosa correspondieron respectivamente a los primos Joan y Paquita Blanch. Al resto de participantes se les obsequió con un libro.

Los "castells" se han llevado

la palma. Esta décima es bien expresiva:

I també farem castells
allà a la Plaça del Pou,
amb un esperit ben nou,
amb uns destijes ben bells,
i farem els arrels,
i pujarà l'enxaneta,
i al qui ens faci la punyeta,
de no voler fer d'agulla,
els castellers d'Altafulla
li farem la cara neta.

¿Quedarà en pie esta última propuesta? Así lo esperamos.

JOAN CARNICER I TORRENT
(Fotos: Norbert Llorens)

agosarat, fins gratar aquell cel blau clar, nítid, que ens acollia a tots, catalans i castellans; no hi havia cap divisió, no hi podia haver cap separació ni cap desunió perquè, senzillament, tots preteníem el mateix, tots perseguíem la mateixa fita. De bonic que és, sembla irreal. Un exemple que en d'altres aspectes de la vida, de la nostra vida a Catalunya, hauríem d'aplicar amb la mateixa naturalitat, els mateixos anhels, semblant afany.

Perdoneu que personalitzi, però mentre escric aquestes ratlles per a LA TARTRANA, com que vaig viure el fet des d'un principi, perquè estava entre el grup inicial de la Colla, m'he quedat encantat, bocabadat. Les paraules flueixen ràpides, i no penso retallar ni afegir res del que porto fet fins ara. No he pensat, no cal pensar. Els sentiments, les situacions, els moments viscuts, se'm fan presents dintre el cervell. Desenes de records i d'anècdotes s'amunteguen en pocs segons i voldria que sortissin totes per la ploma. Sé -i no crec pecar pas de cregut- que hi ha molts companys amb els quals comparteixo aquests sentiments.

Però no tot acaba aquí; els sentiments, l'amor, necessiten de la constància, de la tenacitat. S'han de regar, s'han d'adobar, i també, de tant en tant convé esporgar-los, i fins i tot podar-los.

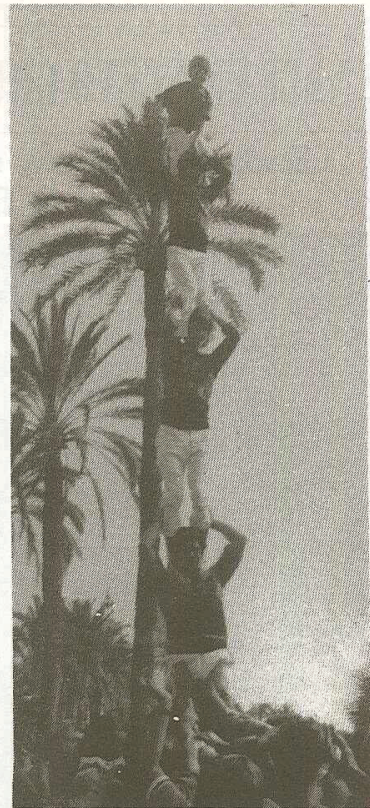
L'amor del primer dia és intens, meravellós; sembla impossible de poder contenir dintre de nosaltres tanta força, tant d'impuls. Però si no es cuida, passa, es desinfla, i inclús es perd. I no pas perquè coneguis una altra, i la festegis. La Colla no va perdre pas la seva força perquè uns quants s'enamoresin i festegessin la veïna i nova colla de Torredembarra.

Tot exigeix un sacrifici, una dedicació, un temps, un deixar la comoditat d'estar-se a casa, o al cafè, o amb estrangeres, o vés a saber les mil i una circumstàncies que fan que hom vagi perdent l'interès.

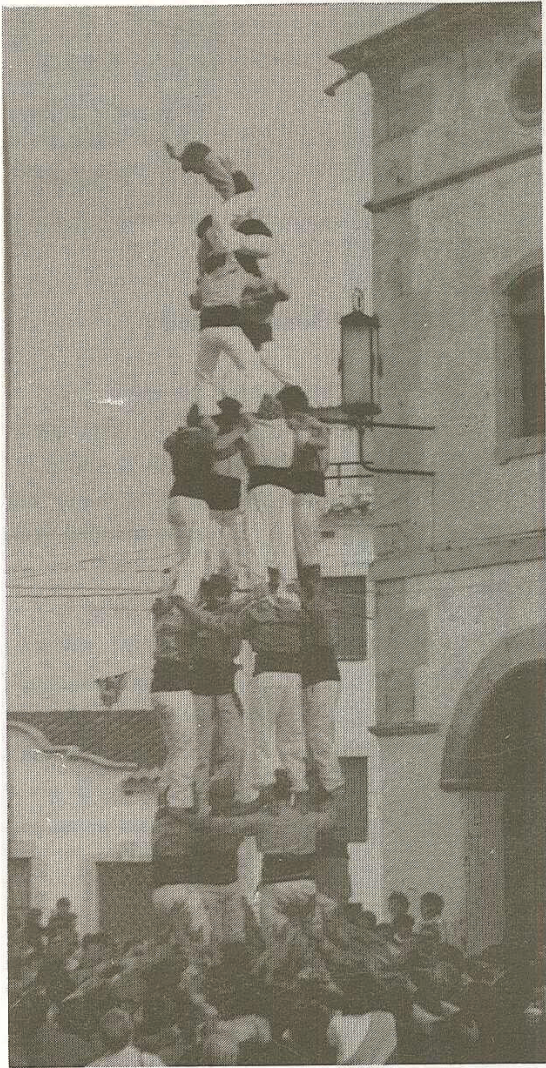
Estímul no es mancaren: desenes de sortides, obsequis a la canalla, fotos, pòsters, excursions, diades, programes per la ràdio...

Superada l'època de crisi, de desànim, que en certa manera coincidí amb les primeres eleccions municipals democràtiques, la Colla dels Castellars d'Altafulla s'ha anat refent. "Saba nova, brosta jove", resa l'"HIMNE DEL CASTELLER", l'estrena mundial del qual va tenir lloc a la plaça del Pou l'11 d'abril del 1976, Diumenge de Rams, amb l'assistència de les colles existents aleshores i del qual s'enregistrà un disc. Amb força ho cantà la Coral "Nous Rebrotos" i, inconscientment, aquella tornada ha servit. Nous elements s'han anat afegint a la colla, amb la força de qui descobreix l'amor. I els Castellars van tirant endavant.

En algunes ocasions, i canviant una mica de tema, s'ha parlat d'escriure la història d'aquests primers deu anys de vida de la colla, i inclús ja hi ha fet un índex, prou complet, del que hauria de ser aquest treball; però sembla que hom no s'ha decidit encara a posar fil a l'agulla, i la cosa pot anar per llarg. És per això que, sense ànim de passar davant del futur historiador, del cronista que ha de recopilar totes les aventures i el quefer dels Castellars d'Altafulla, és per això, dic, que veient insegura aquesta publicació, m'animo a donar les quatre dades principals de cada any, sense fer cap mena d'estudi ni d'anàlisi, cosa que no pertoca tampoc a LA TARTRANA. Sols una repassada, any per any, de les principals fites i dels castells aconseguits, sense extendre'm en comentaris detallats que espero que algun dia, algú més indicat que jo, els faci.

Primer pilar de cinc.
Sitges, 5 - 10 - 1975

"Quatre de set a la plaça del Pou per la Festa Major de Sant Martí - 1983.

(Foto Josep Ma Llorens)

"Tres de set, Sant Martí 1983

(Foto Josep Ma Llorens)

Es tracta doncs, d'aixecar Castells, tants com es pugui, contra la indiferència la política i la desunió, i així tindrem uns Països Catalans perfectament aixecats per tots. Gràcies."

És evident que es podia haver parlat de més coses: de les diades, de les nades, dels cap de colla, dels trofeus, de les anècdotes, i d'un munt de coses més que tots tenim fresques; però llavors ja seria un llibre, i LA TARTRANA no té aquesta pretensió ni aquesta missió.

Així, a l'altzar, hem triat quatre imatges per alegrar una mica la lletra. I us deixo. Fins l'any 1993, està clar...
joan carnicer i torrent.

"Sant Martí 1983; JMà Llorens capta el moment en que el pilar de cinc cau".

Nota: d'aquesta TARTRANA s'ha fet una tirada superior a l'habitual, i s'ha fet ofrena d'un exemplar a cada casteller. L'ajuntament ha col.laborat, ajudant-nos amb una subvenció.